

Tato diplomová práce se zabývá poválečnou románovou trilogií německého spisovatele Wolfganga Koeppena (1906-1996): Tauben im Gras (1951), Das Treibhaus (1953) a Der Tod in Rom (1954).

V první části podává práce nástin politicko-kulturního vývoje Německa v letech 1945-1965, s hlavním důrazem na padesátá léta. V této době prožívá země hospodářský zázrak a Němcům se vrací ztracené sebevědomí. Zároveň se ovšem ukazuje, že vize zcela nového počátku ztroskotala a Adenauerova konzervativní politika navrácí Německo do vyježděných kolejí předválečného období. Od naléhavých politických otázek roku 1945 se zájem Němců obrací po vítce k zajištění vlastního blahobytu, měšťáckého pohodlí. Hřízy války se zdají být zapomenuty a namísto prožitku „kolektivní viny“ přichází „kolektivní ztráta paměti“. Tato zásadní proměna nezůstala nepovšimnuta. Kriticky ji reflektovali zejména mladí spisovatelé sdružení kolem Skupiny 47. Mimo jejich řady a de facto na okraji dobového literárního dění vyslovuje svůj hlasitý protest proti poválečnému směřování německé společnosti také Wolfgang Koeppen.

V následující části, která tvoří vlastní jádro celé práce, jsou postupně analyzovány zmíněné romány v kontextu doby svého vzniku i celku autorova díla. Leitmotivem všech tří románů jsou přitom pocity vykořeněnosti a bezvýsledného tápání lidí hledajících své místo v poválečné německé společnosti.

V prvním dílu své volné trilogie Tauben im Gras se Koeppen pokouší o co nejširší záběr společenských typů, které dohromady utvářejí obraz tehdejšího Německa. Všichni trpí palčivou nejistotou, která pramení z prožité existenční a existenciální krize raných poválečných let. Pocit bezpečí jim dodává pouze majetek, v nějž bezvýhradně věří a ke kterému upínají veškeré své naděje. Německo je zde nahlíženo jako novodobá džungle, v níž přežívá silnější, tj. majetnější.